

Öinen kulkija

Taija Paju

Branle de Pinagay

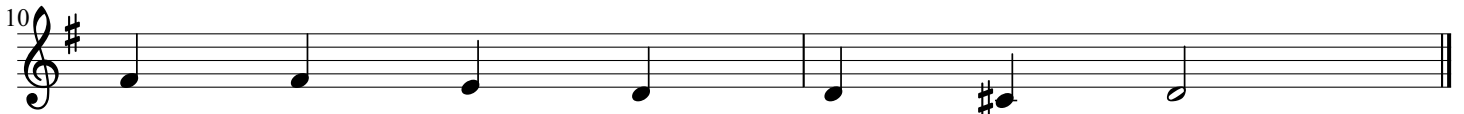
Arbeaut Orchésographie 1588

Tai - vaal - la kun lois - taa pyö - re - ä kuu, sil - loin sin - ne van - ha kuu - uk - ko

taak - koi - neen myös il - maan - tuu. Re - sui - sis - sa vaat - teis - saan hän

tai - vaan - kant - ta as - kel - taa.

Kasvoiltansa pelko heijastuu
Pudota ei tahdo, vaan askelet huojuvat hidastuu.
Öinen viima uurastajaa luihin saakka paleltaa.

Kuorman alle melkein tuupertuu,
Paidan läpi piikit oksista tuskaisesti pureutuu.
Ikuisesti taivaltaa, ei koskaan saata uinahtaa.

Kuule, vanha ukko, tänne jo tuu!
Työsi olet tehnyt; korjata aidat jo saa joku muu!
Saavu seurakseni, sulle oluen voin kustantaa.

Vastata et viitsi, kiin' pysy suu,
siispä painu hiiteen kuorminesi, koko mies, joka luu!
Miksi aiot sinne jäädä, pimeässä vaeltaa?

Tämän tanssilaulun pohjana on keskiaikainen englantilainen runo, joka kertoo ikuiseen raadantaan tuomitusta miehestä, joka kulkee kuussa taakkoineen. Alla ensimmäinen säkeistö alkuperäisestä runosta:

Mon in the Mone (London, British Library Harley 2253, ff. 114v-115),

Mon in þe mone stond ant strit
On is bot forke is burþen he bereþ
Mon in þe mone stond & strit,
on is bot-forke is burþen he bereþ;
Hit is muche wonder þat he nadoun slyt,
for doute leste he valle, he shoddreþ ant shereþ.
When þe forst freseþ, muche chele he byd;
þe þornes beþ kene is hattren to-tereþ.
Nis no wyþt in þe world þat wot wen he syt,
ne, bote hit bue þe hegge, whet wedes he wereþ.